

Vår lille solstråle Amund døde brått og uventet

Det var helg, min mann, William, jeg, vår eldste datter Tonje på 13 år og lillegutt Amund på 5 ½ måneder skulle til Hønefoss i bryllup.

De andre fire barna våre skulle være hos bestemor og bestefar.

Vi gledet oss til en rolig helg og Tonje syntes det var ekstra stas å få ha lillebror for seg selv. Hun var veldig glad i han.

Etter bryllupet lørdag kveld dro vi hjem til de vi bodde hos. Det var en stor familie med åtte barn fra 3 – 16 år. Amund var i storform! Han var full av liv hele tiden og fikk masse oppmerksomhet. Det var Tonje som la han ned i reisesengen den kvelden. Som regel ville han ikke roe seg med en gang, men denne kvelden var han trøtt og blid. Da storesøster la han ned smilte han så skjønt som bare et barn kan smile, før han la seg til ro.

Dette smilet skulle være det siste han gav oss og vi er så glad for at Tonje fikk det! Det har hun snakket om mange ganger senere; ”mamma, tenk han smilt sist til meg!”

Vi ble sittende oppe litt til. Jeg drakk ikke en dråpe alkohol. Det rører jeg ikke når jeg ammer. Vi gikk til ro rundt klokka to om natten. Jeg kikket ned i sengen til Amund. Han hadde snudd seg og lå med hodet til siden. Det så ut som han fikk nok luft gjennom nettinen i sengen, men jeg liker helst at babyer ligger på ryggen, så jeg snudde han og la han fint ned på puten. Han sov bare videre.

Natten gikk og klokken sju om morgenen våknet jeg brått. ”Så rart at ikke Amund hadde våknet for å få melk”, tenkte jeg. Melkesprengen var ganske merkbar. Jeg reiste meg for å se etter Amund. Det var halvmørkt i rommet,

så jeg bøyde meg bare forsiktig over sengen for å se at han hadde det bra. Etter bedre ettersyn forstod jeg at noe var forferdelig galt! Jeg rev han ut av sengen og ropte på William. ”Amund er død, Amund er død!”, ropte jeg. William var raskt oppe og tok gutten. Tonje, som lå i samme rom, våknet av skriket. Jeg løp opp til familien i huset. Der ble det full oppstandelse. Moren ringte straks til ambulansen. William startet med hjertekompresjon, mens faren i huset satt på kne ved siden av og oppmuntret. Alle barna våknet og ble sjokkert vitne til kampen for å gjenopplive Amund.

Imens gikk jeg og Tonje inn i stuen og med armen rundt jenta mi bad jeg til Gud. ”Kan jeg få han tilbake! Jeg skal passe godt på han! Kan jeg få han tilbake?” Jeg ropte det, det var godt å få det ut. Mens jeg ba så jeg Gud i sin skinnende godhet og varme sitte i himmelen. Jeg så Amund krype i bleien foran han. Da visste jeg med ett at Amund ikke ville komme til oss igjen. Han var død, men jeg visste og at han var trygt bevart. Tonje hadde også fått et trøstende syn mens jeg ba. Hun så en engel som stod noen meter foran oss i stuen. Engelen så snill og sterk ut og han var sammen med Amund. Hun ble ikke redd, men glad for å se engelen.

Et siste farvel

Vi drog til sykehuset og der fikk vi være sammen med Amund. Han ble lagt i en liten grindseng med dynen

Storebror Georg og lille Amund

Amund er ett år og vi besøker graven

godt rundt seg. Presten og et kriseteam var sammen med oss og de gjorde det de kunne for å støtte oss. Jeg hadde som vanlig tatt vesken med meg og der lå også bibelen. Jeg slo opp i salmene og øynene mine falt ned på et herlig trøstende ord: ”Jeg løfter mine øyne opp til fjellene, hvor skal min hjelp komme fra? Min hjelp kommer fra Herren, himmelens og jordens skaper... Herren skal bevare deg fra alt ondt, han skal bevare din sjel...” Salme 121, 1-8. Det var godt å ha noe å holde fast ved. Vi ringte til mamma og pappa, og de ba hver sin inderlige bønn for oss i telefonen. Det løftet oss enormt opp da vi kjente den godheten, varmen og trøsten som ligger i bønner og i bankende mors- og farshjerter.

Tonje ville helst gå etter en kort stund. Hun ville ikke gå bort til Amund i sengen, men klamret seg fast til oss. Da vi etter et par timer bestemte oss for å gå, spurte William om ikke Tonje ville si et siste farvel til lillebror. Litt nølende gikk hun bort til sengen, klappet han ømt på kinnet og sa stille: ”Ha det godt Amund, ha det godt!” Det gjorde ekstra godt for henne både da og i

ettertid at hun fikk sagt ordentlig farvel.

Hjemme i Bergen fikk bestemor den tunge oppgaven å fortelle den sorgelige nyheten til de andre søsknene: Georg (10), Robin (11), Sindre (8) og Tabita (5). Hun ventet først noen timer, for å

tenke ut hvordan hun best kunne si det. Utpå formiddagen samlet hun dem. Først fortalte hun en liten fortelling om himmelen og om hvor fint det var der. Nå var de mer klar for å få høre hvor Amund var. Reaksjonene var veldig ulike, men alle fikk gråte i bestemor og bestefars armer.

Familien Lindberg i 2008

Tiden etterpå stod nærmest stille. Fire av barna gikk på barneskolen, og jeg besøkte selv hver klasse og fortalte det. Amund var et elsket barn i bygden og hadde ofte vært på besøk på skolen. Alle lærerne ble informert og de gjorde en kjempejobb på skolen når det gjaldt sorgarbeidet. Naboer og venner støttet og trøstet oss enormt! Det varmet så inderlig godt.

Ellers var barna med på hele prosessen, både på syningen og i begravelsen. Vi snakket veldig mye sammen og vi lot dem fortelle hva de tenkte og følte. Det var viktig for oss å legge vekt på det positive. Det var lett å bli bitter og sint fordi vi ikke fikk ha Amund mer enn 5 ½ måned, men William snudde på det og sa gang på gang:” Tenk at vi fikk ha han i så mange måneder! Det kan vi takke for! Noen lever jo bare noen uker eller dager, men vi fikk bli ordentlig kjent med han i over 5 måneder!” Det gjorde godt å tenke på.

Gud har omsorg for oss

Vi forventer aldri at vi skal forstå

hvorfor dette skjedde med Amund, men at det er en mening med det som skjer, at Gud har omsorg for oss og Amund, at vi skal få møtes igjen og være sammen i all evighet, det skjønner vi, og det er hovedtrøsten. Vi fantserte også om hvordan lille Amund hadde det oppe i himmelen. Vi vet ikke hvordan det er der, men at han har det fantastisk godt, det er vi helt sikker på. Det var godt ikke å bekymre seg for det i hvert fall. Da kunne vi konsentrere oss mer om vår egen og barnas sorg. Det ble mye tårer. Noen av barna gråt mye og noen nesten ikke. Tonje måtte ligge med lyset på om kvelden et par uker og hadde litt konsentrasjonsproblemer på skolen en kort periode.

Ellers har det gått over all forventning. Vi har vært veldig bevisste på å snakke mye om de gode minnene vi har. Vi kan le og more oss når vi minnes han og vi prøver å sette ord på hva vi tenker og føler. Han er liksom veldig nær fordi han alltid ser oss og følger med oss fra himmelen.

Når vi er på graven har vi en bestemt

sang vi alltid synger for Amund. Da kommer det noen lengtetårer. Vi stiller litt med blomstene og snakker om lillebror. Tiden ved graven er forbeholdt Amund. Vi er ikke der så ofte, men på høytider, på fødsels- og dødsdagen hans er det godt og naturlig å minnes han der.

Det er blitt en rik tid for oss, der vi alle er blitt enda mer sammensveiset og glade i hverandre. Livet har fått nye dimensjoner og gleden over livet er blitt mye større.

Vårt og barnas høyeste ønske har nå også gått i oppfyllelse! Barna har hatt det med i kveldsbønnen sin fra første dag og de har fått det de ba om: En ny liten, herlig skjønn lillebror! Allerede etter et par måneder var jeg gravid igjen og før det hadde gått ett år, stod vi igjen med et lite under i armene våre! Han er til glede overalt der han er og er uendelig høyt elsket. Vi er fulle av takknemlighet og undring over hva Gud har unt oss.

Irene Lindberg

Ved graven 17. mai 2007